

Inhoud

Inleiding 9

KOOS

Hello Mr. President, Barack Obama here 13

Raar spul 15

De kont van Theo 17

Afscheid van een stille zomerbries 21

Vlaanderen versus Boom 24

De Moppentrommel van Oscar 28

De allerlaatste kans van een mafkees 31

Verlangen naar de Via Roma 35

Tranen voor Tom 39

De slager slacht zichzelf 42

Vlaanderens Mooiste is een lelijk oud wijf 45

Een weesgegroetje voor Jan Anton Pijl 48

Amstëlkooldrees 51

De man die sneller fietst dan zijn schaduw 54

Een pizza hawaii met een vies Russisch worstje 58

Oink oink 61

Chophead Theo 63

Forza il Giro 66

Hot 70

De verjaardag van De Vuurpijl 73
Een fiets zonder baasje 75
Moord in Pinerolo 77
Dansen op de vulkaan 80
'Jaaaahhh! Fuck! Sjoeeeahhh!' 83
Wijn, brie en kansloze rukkers 86
Rood-wit-blauw-junkie 89
Koos 92

KENNY

Papa's belofte 97
De man zonder vrienden 104
Vijf vier drie twee één 108
Een knikje van De Baas 112
Crocs en een bloemetjesjurk 114
'Ik ben niet zo sociaal' 117
Kenny & Angelo, voor al uw feesten en partijen 120
'Maar ik kan toch geen Engels' 123
Zonder onderbroek op het balkon 126
Nummers 129
Excuses aan Kamikaze Kenny 132
De Boem Boem Boonen Blues 134
Vandaag win ik de Tour 137
Welkom in het tijdperk van The Moose Man 140
Altijd lachen met Schleck & Schleck 143
De droom van Juanma 146
No? No. 149
Terugblik op de volgende Tour 152
Fuck you very much 156
Waar is Kenny? 172
'Ik lulde zoals ik altijd lul. Als Kenny' 174

JOHNNY

- Koning Watje 181
Waar is Kip? 184
Een ode aan Sjonnie 187
De greep naar de gouden koektrommel 190
Señora Sánchez 193
Een muur is ook maar een muur 195
Alle ballen op Sjonnie 198
'Toen dacht ik... ehh... ik los het zo op...' 200
De kroniek van een aangekondigde dood 205
Dimi 208
Telefoon van de baas 211
In het wiel van Lars Boom 214
Luister goed, Pistolero! 217
Novemberitis 220

Inleiding

Een peloton is een raar ding. Ze noemen het een monster, maar dat is het niet – je kunt ook veilig in zijn buik schuilen. Ze noemen het een machine, maar dat is het ook niet – een machine voelt geen pijn. Ze noemen het een robot met honderden radertjes – klopt niks van. Een robot kan niet hopen. En ook niet dromen. En ook niet huilen.

Misschien is het woord peloton wel helemaal verkeerd. Een wielerpeloton lijkt van veraf één geheel; van dichtbij hangt het als los zand aan elkaar. In tegenstelling tot een peloton soldaten of een peloton mieren heeft een peloton renners geen gemeenschappelijk doel, bevel of brein. De een wil dat het langzamer gaat, de ander hoopt juist dat het tempo wordt opgevoerd. Er zijn er zelfs bij die bidden dat hun collega's een paar rijen verderop bij de volgende vluchtheuvel tegen het asfalt slaan.

Ooit fietste ik zelf in zo'n peloton. Overal kleuren. Overal geschreeuw, gehijg, gekraak. Links van me een vent in een rood shirt, rechts eentje in een groene broek met een klodder kwijl of kots erop. Vóór me een dansende bilpartij met een onleesbare tekst. Ik rook zweet, bloed. Pis ook. Eén keer knippen en alles was anders.

Het moet ergens tijdens een koers over een dorre Spaanse vlakke zijn geweest dat ik bedacht dat er een camera zou moeten worden uitgevonden die in het hoofd van een renner zou

kunnen worden geplaatst. Om dat peloton eens een keer echt vanbinnen te laten zien. Niet alleen met beelden, maar ook met geur, geluid en gevoel.

Ik betwijfel of ik de plaatsing van een dergelijke voel-ruik-hoor-camera in het hoofd van een renner nog ga meemaken. Waarschijnlijk niet. Aan mijn eigen schedel heeft de wetenschap niets. Ik fiets niet meer in een peloton vanwege niet goed genoeg. Het enige wat ik kan doen is het peloton beschrijven. Een beetje vanbinnen, een beetje vanbuiten. Omdat een peloton zoveel meer is dan een robot, een machine of een monster. Omdat er onder iedere helm, achter iedere bril, een gezicht schuilgaat. Iedere renner heeft zijn eigen dromen, zijn eigen frustraties, zijn eigen verhaal.

Dit boek is geen portret van een peloton. Want een peloton bestaat niet. Dit boek is een portret van een verzameling renners.

Hello Mr. President, Barack Obama here

‘Hello, dit is de voicemail van Lance Armstrong. Spreek wat in na de piep. Misschien bel ik eens terug. See ya. Lance. Piiieeeeep.’

‘Ehh... Hallo Lance... Mister Armstrong bedoel ik. Dit is Barack Obama opnieuw. Ik heb u al een paar keer eerder geprobeerd te bereiken. Zonder succes... Dus... Ik spreek dus maar een bericht in. Ehhh... Het gaat om het volgende: ik wil volgend jaar graag president van de Verenigde Staten worden. Iedereen zegt dat me dat wel gaat lukken. Tegenstand heb ik nauwelijks. Ja, Hillary misschien. Maar dat is een vrouw. Die wordt toch niet gekozen. Bij de Republikeinen lopen er alleen maar oude knarren rond. Die verkiezing is een appeltje-eitje. Er is eigenlijk maar één persoon van wie ik zou kunnen verliezen. En dat bent u. Ik heb u een paar keer gezien op televisie. In de show van David Letterman, op bezoek bij kankerpatiëntjes in het ziekenhuis en op de ranch van George W. Bush – het was allemaal even indrukwekkend. Hoe u in de camera’s kijkt, hoe u het publiek betovert, hoe u de journalisten bespeelt: respect. Daar kan ik alleen maar van dromen. Toen u daar naast George W. stond, zag ik in uw ogen wat u wilde: zijn baan. Net als ik. Nou ja, waar ik dus voor belde: kunt u nog een paar jaar wachten misschien? Als u zich nu kandidaat stelt, dan ben ik kansloos. U bent populairder dan Britney Spears, Oprah Winfrey en George Clooney bij elkaar. U hebt de dood overwonnen, u

hebt Frankrijk zeven keer overwonnen, u hebt die ene dikke roze Duitser zo vaak vernederd dat hij er nu nog nachtmerries van heeft. Als u meedoet aan de presidentsverkiezing, dan heeft de rest bij voorbaat al verloren. Ook ik. Vandaar dat ik u even bel. Kunnen we niet een ehh... deeltje sluiten? Dat u zich geen kandidaat stelt, en dat ik deze verkiezingen win? Dan warm ik de komende jaren uw stoel in het Witte Huis alvast een beetje op en ruim ik de troep op die George W. heeft achtergelaten. Investeer ik alvast een triljardje of tien in uw kankerfonds. Of in uw eigen portemonnee – ook goed. Zou u dan misschien de druk van mijn schouders kunnen nemen door u ergens anders op te richten? Op uw wielercarrière of de strijd tegen kanker of zo? Ik weet wel dat u gestopt bent met wielrennen, maar volgens mijn spindoctors is er geen mooiere presidentscampagne denkbaar dan als wielrenner over de hele wereld te koersen. Of u nu wint of niet: een terugvechtende oud-kampioen komt altijd sympathiek over... Nu we het er toch over hebben: vindt u het heel erg om deel te nemen aan de Tour Down Under in Australië? Die valt samen met mijn inauguratie. Zou me niet verkeerd uitkomen als u aan de andere kant van de wereld zit als ik de eed afleg. Sta ik ook nog een klein beetje in de schijnwerpers. Daarna kunt u wel terugkomen naar Amerika voor de Ronde van Californië. Nou, ehhh... dat was het wel zo ongeveer, Mr. President. Ik hoop dat u mij de kans geeft een paar jaartjes op uw plek te zitten. Please? Goodbye, Barack Obama. Einde bericht.

Raar spul

Het liep tegen enen. Ik kon niet slapen. Gapend stommelde ik naar beneden om iets te drinken. Ik opende de drankkast. Ergens in de hoek stond een stoffige fles met een felgroene vloeistof erin. Van wie ik de fles had gekregen was ik vergeten. Misschien had ik hem zelf wel ergens gekocht. Hoe het smaakte: ik had geen idee. Ik haalde mijn schouders op, schonk mezelf een flink glas in en plofte neer op de grote bank voor de tv.

Doelloos zapte ik langs de kanalen, met het geluid uit. De tv gaf als enige wat licht in huis. Het schijnsel weerspiegelde in mijn glas. Ik nam een slok en huiverde. Het mierzoete spul brandde zich een weg naar mijn maag. Maar voordat ik 'bah' had kunnen zeggen, viel mijn oog op de tv. Wielrennen. Rechtsboven in beeld stond 'Live'. Ik fronste mijn wenkbrauwen. Keek op de klok. Wielrennen? Midden in de nacht? Ik probeerde te vergeefs het slaapzand uit mijn ogen te wrijven. Zette het geluid aan. De commentatoren van Eurosport hadden het over de proloog van de Ronde van Californië.

Ik nam nog een slok. Voelde de alcohol in mijn knieën slaan. Op tv verscheen een man in een Astana-pak op het startpodium. Een man die verrekt veel leek op de man die in een ver verleden zeven keer op rij de Tour won. Zijn naam viel. Lance Armstrong. Hihi, lachte ik, die is toch allang gestopt? Ik nam

nog een flinke slok en probeerde in te schatten of ik nu droomde of niet.

De volgende in beeld: Floyd Landis. Mijn hersenen kraakten, vechtend tegen de slaap en de alcohol. Floyd Landis? Wie was dat ook alweer? Was dat niet die ene die ook ooit eens de Tour won? En hem ook weer verloor? Ik schonk mezelf een nieuw glas groen bocht in en ging dichterbij de tv zitten. Het wás Landis. Geen twijfel mogelijk. Die rare houding op zijn fiets, die enorme kin. Hij droeg een broek met 'Ouch' erop. Ik moest er onbedaarlijk hard om lachen. Landis werd 358e. Of zoiets. Vlak achter Tyler Hamilton. Ook al zo'n naam uit een ver verleden. En Oscar Sevilla. En Francisco Mancebo. Het was alsof ik naar een liveverslag van tien jaar terug zat te kijken. Helemaal toen Ivan Basso op het startpodium verscheen. In een outfit die ongeveer net zo groen was als mijn drankje. Ik schudde mijn hoofd en sloeg mijn glas achterover. Rilling over mijn lichaam.

Ik betrapte mezelf erop dat ik het spul zowaar lekker begon te vinden. De vaste camera bij de finish kreeg Lance Armstrong in beeld, op een lange rechte weg waarop het volstrekt onduidelijk was waar de finishlijn nu eigenlijk lag. De tijd stopte gewoon maar ergens. Lance op een fiets: het zag er vertrouwd uit. Hij had een vreemd pak aan, maar verder was alles zoals vroeger. Dacht ik. Tot mijn verbazing stopte de tijd van Armstrong niet vroeg genoeg. Hij won niet. Ik staarde met troebele blik naar mijn drankje en schudde mijn hoofd.

Raar spul.

De kont van Theo

Bejaarden, overal bejaarden. Bingoënde bejaarden. Sjoelende bejaarden. Bejaarden in het zwembad. Bejaarden in de zon op ligstoelen. Bejaarden die in rijen langs het buffet schuifelen. Hotel Costa Calero in Lanzarote is gekoloniseerd door zoonaanbidders van boven de vijfenzestig. Maar deze weken schuifelt er nog iets anders met stramme benen langs het hotelbuffet. Iets wat alle pannenkoeken verorbert en dag na dag op twee wielen over het eiland jaagt: wielrenners. Wereldkampioen veldrijden Lars Boom heeft zijn kamp opgeslagen onder de Canarische zon, terwijl zijn crosscollega's door de Vlaamse blubber en de Hollandse oerklei ploeteren. Zijn trainingsmaatje: Theo Bos. Ex-wereldkampioen op de baan, bezig met de eerste stappen van zijn make-over van baanrenner naar wegrenner. Ze zijn hier maar voor één ding: trainen.

Dat er elders in de wereld wedstrijden worden gereden? Boom haalt zijn schouders op. 'Ze doen maar.' Zonder een spoor van spijt of interesse leest hij aan het ontbijt de uitslag van een wereldbekercross voor van het scherm van zijn iPhone. 'Dat al die Belgen in december weekend na weekend door de kou en de blubber rijden – hun keuze. Ik ben hier omdat ik wereldkampioen wil worden in februari. En daar moet ik voor trainen. Bergop rijden, sprintoefeningen, beuken tegen de wind. Conditie opbouwen. En moraal. Ik moet honger hebben naar de cross als

ik straks terug ben.’ En weg is hij voor een nieuwe lading pannenkoeken.

Er moet gebunkerd worden. Het trainingsprogramma is genadeloos. Net als het eiland zelf. Lanzarote is niet meer dan een enorme rots van gestold lava, zwart zand en vulkanen. De oceaanwind heeft vrij spel. Golven beuken tegen het gesteente aan de westkust van het eiland. Er groeit vrijwel niets, ook al doen lokale bewoners dappere pogingen. Een man met een hoed van stro schoffelt zich een ongeluk in een zwart veldje achter zijn huis om iets groens te laten groeien. Verder dan drie verlepte plantjes is hij tot nu toe niet gekomen. Hij heeft geen oog voor de twee wereldkampioenen die langs zijn vulkanische tuintje rijden. En Boom en Bos ook niet voor hem. Ze staren alleen naar het schermpje van hun vermogensmeter, dat als een dashboard op het stuur zit. Alles wordt vertaald in wattages. Ieder klimmetje, ieder sprintje, iedere strook tegenwind. Bos: ‘Die vermogensmeter is mijn enige houvast. Ik weet niet waar ik sta. Volgens mij is mijn laatste echte wegwedstrijd de Ronde van Warmenhuizen voor junioren geweest. In 2001, denk ik. Thomas Dekker won met een ronde voorsprong. Ik won de sprint van het peloton. Sindsdien heb ik me op de baan gericht. Tot een paar maanden geleden. Waarom? Omdat de weg me trekt. Altijd al. Als klein ventje droomde ik dat ik Miguel Induráin was. Of Jean-Paul van Poppel. En dit is het moment om het te doen. De Olympische Spelen zijn net geweest, de teleurstelling van Peking zit in mijn achterhoofd en ik krijg nu de kans en het vertrouwen van de ploeg om de overstap van de baan naar de weg te maken.’

Bos is afgefallen. En niet zo’n beetje ook. Er is weinig over van de Theo Bos die in Peking als baansprinter (inclusief stierennek en stierenkont) ten onder ging tegen de nog grotere stierenkont van de Brit Chris Hoy. Zijn bilpartij is gehalveerd,

zijn enkeltjes zijn smaller dan ooit en zijn wangen zijn ingeval-
len als een lekke voetbal. Bos, met een gelukzalige glimlach: ‘O
ja, vind je? Mooi zo. Ik weet wel dat ik al een aantal kilo’s kwijt
ben. Moet ook wel. Met die dikke sprintersreet zou ik geen berg
overkomen.’

De kont moest er wel af. Hij moet straks wedstrijden overle-
ven die uren duren. Niet een paar seconden. Ausdauer heeft hij
nodig, lange adem. ‘Maar zonder te veel van mijn sprintsnel-
heid te verliezen. Ik moet een balans vinden en dat is moeilijk
genoeg. Ik kijk met een schuin oog naar andere sprinters. Zo’n
jongen als Mark Cavendish, die dit jaar vier massasprints in de
Tour de France won, die klopte ik op de baan met één been.
Maar sprinten op de baan is iets heel anders dan sprinten op de
weg, na een etappe van meer dan tweehonderd kilometer. Ik
heb geen idee of ik dat ooit zal kunnen. De confrontatie met
Cavendish en de andere topsprinters is nog ver weg. Eerst maar
eens kijken of het komend seizoen lukt bij de opleidingsploeg
van Rabobank.’ Er klinkt twijfel in zijn stem.

Op de fiets is er niet veel van te merken. Bos klimt alsof er
een last van zijn rug is gevallen. Licht, soepel, snel. Hij vloekt als
hij hoort dat Boom een interval heeft afgewerkt met een
absurd hoog wattage, maar zijn eigen resultaat is niet veel
slechter. Zijn adem is inmiddels zo lang dat hij probleemloos
trainingen van vijf uur en meer afwerkt. De oude Theo is dood
– leve de nieuwe Theo. Snel is hij nog steeds. Als Bos en Boom
na vijf uur een serie sprints afwerken, rijdt Bos zijn trainings-
maatje uit het wiel alsof hij een kleuter op een fiets met zijwi-
eltjes is. Het geeft Bos nauwelijks zekerheid. Er blijft iets knagen.
‘Ik moet het nog zien, komend jaar. Ik weet niet wat ik moet
verwachten. Het kan alle kanten op. Maar als het niet lukt, dan
rijd ik in 2010 misschien wel weer gewoon op de baan. Dan is
het uitstapje naar de weg een soort sabbatical geweest.’

Boom lacht erom. ‘Het komt wel goed met Theo. Heb ik al-
lang gezien.’ Hij wijst naar Bos, die verderop aanzet voor een
nieuwe sprint. ‘Dat is toch schitterend om te zien, zo’n bom op
een fiets. Ik trek in de toekomst met alle plezier sprints aan
voor Theo.’

Met de moraal en de conditie van Boom komt het overigens
ook wel goed. Hij rijdt als een opgevoerde brommer en lult ie-
dereen de oren van de kop. Zelfs als hij slaapt. Bos: ‘Die jongen
houdt nooit op. Op een gegeven moment zet ik mijn iPod maar
op, maar zelfs dan praat hij door. In bed, aan tafel, en naast me
op de fiets, als ik met het snot voor mijn ogen tegen een berg op
rijd.’

Als ze na de training terug zijn in het hotel, vallen ze terug in
hun bejaardenritme. Ze liggen, ze slapen en ze geeuwen de hele
dag door. Ze komen alleen uit bed om te eten. Om met hun
stramme benen langs het hotelbuffet te schuifelen. Slechts de
aandacht van het vrouwelijke hotelpersoneel (Boom draagt
een t-shirt met ‘Long, Tall en Handsome’ erop) doet vermoe-
den dat ze drie keer zo jong zijn als de rest van de hotelgasten.
En de berg voedsel op hun bord natuurlijk. Tot afschuw van de
échte bejaarden overigens. Het voelt alsof er indringers zijn in
hun kolonie. Een Britse pensionado kijkt met een trillende lip
naar de twee renners. ‘Ik wou dat ze weg waren. Ze eten alle
pannenkoeken op.’